

POLEDNÍ MRAČNO

„Hó – liá – ááá –!“

„Hó – lalalalalá!“

Z Bílé skály za chvíli zazněla odpověď. „A mávají větví!“ vykřikl Šípek, kterého nazvali Šípkem snad proto, že jeho tváře jen hořely červení. „Pojďme!“

Děti rychle seběhly z Vlachovky po stráni dolů k jezírku a kolem studánky zase nahoru, k protější vysoké Bílé skále.

„Snad už jedou!“ povídali si chlapci cestou. Na Bílé skále vzplál vysoký oheň – slavnostní znamení.

Hoši vyběhli úprkem po svahu a celí udýchaní stanuli na vrcholu skály, u ohně. Strážný Ostříž jim ukazuje dolů.

Rozlehlá, travinami porostlá maninská rovina splývá v dálce se zalesněnými kopci a hřebeny. Na jihu se zdvíhá hradba hory žižkovské. Hluboko pod ní protéká krásnou kotlinou stříbřitý pás Vltavy. Omývá příkré křemencové stěny, jako by se lísal k mohutné Bílé skále, která zahrazuje řece další tok k severu a nutí ji, aby se obrátila na západ.

„Už je vidím!“

„Já také!“

„Halóóóó – liá – ááá!“

V širokém vltavském rameni objevily se dvě lodice, které zatím byly zakryty košatými stromy na zelených libeňských ostrovech. Po chvíli se ukázal i vor, obtížený nákladem.

„Všichni se vracejí!“

„Sláva!“

Chlapci křičí ze skály dolů plavcům vstříc, třebaže tito jsou ještě daleko a nemohou je zaslechnout. Zatím tedy poskakují kolem ohně a výskají.

Ostříž přikázal děvčatům, aby rychle natrhala zelenou trávu a svěží ratolesti. Pomáhají i chlapci. Vědí, k čemu to je. Ostříž hodil náruč zeleně na oheň. Vyvalil se hustý, štiplavý dým, který se jako vysoký sloup šířil k obloze.

Všichni teď upřeně hledí přes údolí k Vlachovce, kde jsou na výšině rozsázeny ubohé malé chaty zchudlého kobyliškého rodu.

Na Vlachovce odpovídají také sloupem hustého dýmu a za několik okamžiků je vidět, jak tlupa mužů pospíchá dolů, k vltavskému pobřeží. Spěchají vstříc bratrům dlouho vzdáleným.

Děti zatím již nečekaly dál na Bílé skále, ale řítily se příkrou strání k Vltavě, aby první pozdravily šťastně se vracějící bojovníky. Šípek si nechtěl zacházet a seskočil ze skalního výstupku. Dole se překulil a zranil o kameny, ale zato byl na břehu první. Ostatní hoši a děvčata se opozdili.

Chlapec běžel po příkrém břehu proti vodě a v ohybu řeky konečně stihl lodice. Shodil kus pytle, kterým byl oděn – však jej některý druh zvedne a přinese – a skočil do vody. Sotva kousek uplaval, uslyšel šplouchnutí. Ohlédl se a viděl, že něco níž po proudu skočila do řeky i Žabka a že také míří k lodicím. Napjal všechny síly, aby byl u cíle dřív než tato divoká holčice, která zápasila s každým chlapcem jako rovný s rovným a měla největší radost, když se mohla některému chlapci vysmát.

U přístaviště se zatím shromáždil houfec lidu. Plavci na lodích již přestali veslovat a pozdravovali se s přáteli na břehu. Jen kormidelníci řídili směr vratkých pramic a obtíženého prámu.

Šípek a Žabka se zachytili první lodice skoro současně. Snažili se vylézt nahoru, ale loď z vyhloubeného topolu se nahnula, až téměř nabírala vodu. Žabka chtěla do lodice vylézt první a odtahovala od ní chlapce za nohy. Hoch ji však kousl do ruky, Žabka se bolestí pustila a ponořila se pod vodu. Šípek se